

שורפים דלק

התענוג עולה 125 אלף דולר בתשלום ראשוני ועוד 7,500 דולר מדי שנה. עבור זה מקבלים החברים - זכרים גזרי סיימפלד נדה המרדנים האגדי מאריב אנדרטי - גישה חופשית למסלול. דווקא עבור הזנה צריך לשלם במספר

מנהגי המרוץ הידועים מתולדות הספורט. שטראוס מסביר שחברי המועדון הם "סדרך מלך עשירים מאוד", ורובם אנשי עסקים מצליחים, בני קאנים וכלכלנים מוחל סטריט. 99% מהחברים ומאלה שפניהם אלינו הם גברים, אבל אני שזכר מאוד שנושך מו גם 4 נשים, הוא מספר מזיך רוב. לקוחות אלה יכולים להעדר ברכב המהיר ביותר שיש למועדון: בוגאטי "ויירוק" אג'יט בעלת 1,001 כ"ס, שמגולדת להגיע למהירות של 400 קמ"ש - ומ" חירה 1.6 מיליון דולר. כשעוברת בי צמרמורת של פחד, שטראוס מנסה להרגיע: "שמנו רגש מרבי על המטיות. יש חוקים מסיסים על המסלול, כמו מתי מותר לעקוף, מתי מאיצים ומתי מאיטים. בניגוד ל" ישראל, אצלנו אמור לצפור על המסלול". הוא מוסיף כי כל נהג שרוצה להשתתף למועדון נדרש לעבור ראיון אישי, שאחרי זה הוא יוצא למסלול עם מחנך מיוחד שא" מור לעמוד על רמתו. "דוב הנהנים לא בשלים לצאת למסלול לבר כבר בנתחלה, ולכן הם נוטעים כמה פע" מים עם מרדוך", מנשיך שטראוס, "שגם אחרי שהם במועדון אף הוקמו חרדי לימוד מיוחדים, המיועדים לטגנים הוקוקים להסמיים תיאורטיים. "צריך לזכור", מרגיש שטראוס, "שגם אחרי שהם הוכשרו עלות על המסלול בעצמם - לא כל אחד יכול לקבל את הרכב שהוא רוצה. במספר של רבי" מה שהישראלים אולי לא מבינים הוא שכל אחד יכול ללחוץ על הרווחה ולהגיע למהירות המרבית - אבל לא כל אחד יכול לשלוט ברכי".

assakim_mg@maariv.co.il

סביבה - אולי בגלל מה שזא מנעה "היאנה הכנה שלגו לשימור הסיבה שבה אנחנו חיים". לרבריו, בק" רוב ייבנו 3 טורבינות שיספקו את כל צורכי החשמל של המקום. בנוסף, יקבל כל נהג בסוף כל חודש ריווח על מספר הקילומטרים שנסע ועל כמות הדלק שצרך. נתונים אלה יומרו לסכום ממוצע להרומה, שמטרתה נטישת עצים שאובו את הויהום: כמילים אחרות: בני קיי המצפון בעודת כרטיס דיירים פלטינום. "אין לנו שום אפשרות להכריח אותם לעשות זאת, אך לפי מה שאנני עד כה, יש לחברים במועדון כוננת גדולה לקחת בזה חלק", אמר שטראוס. אגב, מחנך למסלול הוא נהג במחלקת "היילנד" הימירית - כיאה למי שאיבת הסביבה היא בנפשו - שצורכת חשמל וגו ומ" סוגלת לנגוא מרוח של 15 ק"מ לכל ליטר דלק.

אסור לצפון

"לחם" ממוצע במועדון יש לפחות 5 רכבי ספורט, מרגיש שטראוס, "אפשר להאסן אותם בחניון שלנו. ביום שלפני הביקור עליהם להודיע איזו מכונת הם רוצים שתחכה להם ומתי. בניגוד למסלולים אחרים, שנמסרים לרנל תחורות, אצלנו כל מי שירצה לנהוג לא יצטרך להודיע על כך מראש: הוא יוכל פשוט להוציא את הרכב שלו מתחניון ולהחיל לנהוג". מי שחורג ממספר המסונות הממוצע הוא הוקומיקאי חובב מכונות המרוץ גריי סיינפלד, שברשותו יותר מ- 120 רכבי ספורט ויהי בין הראשונים שנרשמו למועדון. גם נהגי מרוץ מפורסמים רבים ברשמו גלמועדון, אולי הידוע ששם הם מאריב אנדרטי, שנחשב אחד

שטראוס (בתמונה) הוא בודר שרידי מסוג הבחורים שמרוב נח קשה לראות את צוואתם. נראה שהוא בנה את דמותו דווקאני בעלמו של המאצני השיפוסי, חובב מודעי המכונות, האלמודל והבלוגריות שופקות דעה

(כ-90 קמ"ש) במטרה לצמצם את צריכת הדלק את פליטת המזהמים. אבל לשטראוס אין כל מוניה כוח, אף שאין ספק שהנהיגה על המסלול יעלה פחות מבחינת צריכת הדלק".

ממוקים את המצפון

תמורת האפשרות לתת נו ישלמו חברי המועדון תשלום ראשוני של 125 אלף דולר ועוד 7,500 דולר מדי שנה. בתמורה מקבלים החברים - שמספרם מר גבל ל-500 מקומיים בלבד ועוד 50 חברים ממדינות אחרות - גישה חופשית למסלול כל אימת שיחפצו. הושבים ודיים, לעומת זאת, יאלצו להיפרד מ-50 אלף דולר, שיבנו להם את החוכת לבקר במקום 10 פעמים בשנה.

מבנת המוקום שבמתחם יאפשר לעשירי בנייהוק להגיע למקום בכי-20 דקות, ומי שיהיה מעוניין זיכל אף לרכוש רידת נופש במועדון - תמורת 3-1 מיליון דולר. מלבד המסלול שפתח לחברים ללא הגבלה, עמד שירותי המוקי, המודיך הצמוד, או אסון הרכב יש לשלם במספר. אלא שכסוף לא יפריע למצטרפים המוטנציאליים, שנמנים בדרך כלל עם האלפיון הע" ליון של תחורה האמריקנית. עי כה, שבועיים מלבד לאחד פתיחתו הרשמית של המועדון, כבר נרשמו יותר מ-100 חברים. לפי התחווית של הבעלים, המר שיק יגיע לתפוסה מלאה בתוך כ-5 שנים. רכבי הספורט במועדון צורכים ממוצע ליטר לכל 4 ק"מ (פי 3 ממכונות רגילות), אך שטראוס מרגיש כי עדי כה לא נתקל בשום התנגדות מצד ארגוני איכות

עשירים הירוקים יכולים לקפוז

גברים אמיתיים

הדלק מתייקר? בניו-יורק דווקא נפתח מועדון מרוצים למיליונרים של הסיטי, שחורכים את המסלול במכוניות אימתניות • צח יוקד נסע לחגוג עם סיינפלד ב־250 קמ"ש

צח יוקד, ניו-יורק

את הטעות הראשונה שלי עשיתי רבע שעה אחרי שעליתי למסלול עם ארזי שטראוס, הבעלים של מועדון הרכב הדרש של מנה טיסלו שבניו-יורק. המוש במשקפי טייסים ובחולצה צמודה הוא התקשקש להרגיש לי את גבולות היסט של פורד מרנז GT שנת 2005 – מכונית ספורט 200 ס"מ אף הילר.

היות שהוֹרֵתה ירד גשם, שאלתי אותו לנכי תחלקה על משטחים רטובים – תדיגשתי שאיש מאיתנו לא חובש קסדה. בתשובה לשאלתי פצה שטראוס מדייקת בלמים מתאומית, שבגללה הסתחרר הרכב כמה פעמים על צירו. הסחרור הזה הותיר ריח כבד של צמיגים חרוכים, מכך עשן כבד שיכול היה לאפשר חרידה של מלונת צול שלמה, והטן מתהפכת אחת – שלי. אחר כך הוא מלמל כל מיני הסברים על מנגנוני הבטיחות המיוחדים שהתקנו ביכב מייק למקורי חירום מסוג זה.

את הטעות השנייה שלי עשיתי כעמדר כמה דקות, כששאלתי אותו מה המדידות המדידות של הרכב. גם

במקרה זה החליט שטראוס שטוב כאב מעיים ממשמע אחניים – והאיץ ליותר מ־160 מייל בשעה (יותר מ־250 קמ"ש), שאלתי את הרכב מתוך 3 שניות. "כתבאים אופטימליים הוא יכול להגיע ל־200 מייל בשעה", הוא הריגש תוך כדי ליטוף קל של זהנה. כשיצאנו מהרכב – שכמו כל רכב ספורט שמכבד את עצמו, ולתותיו נפתחות כלפי מעלה ולא לצדדים – הוא התקשה לכבוש את חיוכו למראה פניו הדיים – הוא התקשה להאזינות בצדיי בגני. "תאמין לי", הוא אמר בסיפוק של מי שזוכה לסגור מעגל שנשפיע לפני שנים רבות, "שום דבר לא משתווה לטראומה של נסיעה עם נהג מונית בלב תל-אביב".

ריח צמיגים על הבוקר

שטראוס, יהודי אמריקני בן 39 שעשה את מרד כית מספר מנסות ביטוח הבריאות שהקים, הוא אחד ממשני הבעלים של מועדון הרכב היוקרתי חדש שנפתח לפני שבועיים במונטיסילו, 150 ק"מ ממנטון. "את האהבה למרוצים גיליתי רוקאק בישראל", הוא נזכר. "ב־1990 למדתי באוניברסיטת תל-אביב, והתאהבתי לרכוב על אופנוע קטן בגנחה 100 סמ"ק. רכבתי תל-אביב ולצפון. החלום הכי גדול שלי הוא לנהוג

יש היום בעולם כמעט 130 מסלולי מרוץ שפתרו חים לציבור הרחב", מסביר שטראוס, "אלא שהמסלול שלי, שגורו, שאורכו 7 ק"מ, הוא בין הארוכים בעולם וללא ספק אחד המרתקים והמפורסמים ביותר. זה קא-נטרו קלאב חזר מסוגו בכל החוף המזרחי". המונח "קאנטרו קלאב" אמנם מזכיר לרבים מאיתנו מנרשי סנים ומרחבים של דשא, אך עבור שטראוס, כפי שאני לומר עי מהורה, את מקומן של המרשאות תופסים מסלולי אספלט, ודייקות בלמים ורעש המנועים הנוערים של רכבי הספורט היוקרתיים. "מה נחמד יותר מאשר לקום בבוקר, להביך כוס קפה, לצאת למרפסת ולאכול ארוחת בוקר בשעה שאתה מביט ברכבי הספורט הדולפים על פניך?", שואל שטראוס בטבעיות.

ואכן, את עיקר תשומת הלב תופס המסלול המפתל, שעוצב על-ידי כמה מנהגי המרוץ הוותיקים ביותר. הוא מכיל לא פחות מ־22 פניות חדות, 15 אפסריות של מסלולים שונים ושני מסלולי האצה שכל אחד מהם באורך קילומטר, שבהם הנגנים יכולים לפתח מדידות של 300 קמ"ש מזכור, לא מכבר העלה המנטאור בין חורגי הצעה להגביל את מדידות הניסיעה בכבישי ארה"ב ל־55 מייל לשעה

במהירות 180 קמ"ש על רקע הים האדום". הוא נחזר שירידי מסוג המסוריים שמרוב נפח קשה לראות את צווארם, ונראה כי בנה את המתחם היוקרתי בצלמו – או ליתר ריוק בצלמו של המאצ'ו הטרי פוסט, חובב מרוצי המכוניות, האלכוהול הבלונדרי ביות שופעת החוה; מסוג הנברים שמעולם לא תתפסו אתם נהגים במרוצים "פריים" היברידיים. את חדר האירוח הממונה הוא ריפד בעשירות כרסאות עור שחורות, שמן זכולו האורחים להתרפק על בקבוק בירה שנשלף ישירות מכבר. בהמשך יוכלו האורחים להנעים את זמנם בשולחנות הפוקד הפוורים סדיבי החדר או בשולחן הביליארד המפואר. מי שיער ריח את המרפסת יוכל לשלב בין מנחה ושתייה לבין צפייה במכוניות המרוץ החולפות על פניו.

אבל לא חרדי ההתמנה היוקרתיים או שולחן הכרטיס הם שהופכים את מועדון הרכב למיוחד כל-כך, ולא הם שמעניקים לו את התואר "גן עדן לנהגי מרוץ", כפי שנכתב עליו באחרי הרכב המובילים בארה"ב; גם לא מתחם הספא רחב הדיים, המייכה, חדר הכושר או אמפלו חרדי האירוח ושכנייתם סתם השלמה, אך הם צפויים להניע לרפתו של מלון יוקרתי עם שהופכים אותו לאבן שאבת לנהגים מכל רחבי ארה"ב.